

Tres rovells

EDITORIAL DEL CUL DEL POU

El 1987, el Jaume Puig, el Fontdevila, el Morros, l'Oliva i el Sardans portaven els cabells més llargs. En honor a la veritat, en el cas del Sardans, no està clar si ara té encara més prolongada la cabellera. I de la relació de l'Oliva amb el cuir cabellut no cal ni que en parlem. Llavors, l'actual cap de redacció del **Pou** tenia deu anys i no havia començat cap dieta, mentre que la dissenyadora ni tan sols havia nascut. Amb l'embranchida de la Transició, els "melenuts" van crear "una nova veu". I, al principi, no estaven per orgues... que "la gallina ha dit que no, visca la revolució". No van "volar pondre cap més ou" que no representés un ull de poll i fomentés la crítica. La primera infància i l'adolescència van ser ben rebels i van marcar el segell d'independència que, poc o molt, han procurat mantenir fins a la trentena que celebren amb algun problema de ciàtica o de païdor i, més d'un, més preocupats per arribar a l'hora de passejar els nets que no pas de les colònies dels fills. Llei de vida. Amb el pas dels anys, dit sigui de passada, s'ha fet més curt el camí de la redacció del carrer de Sobrerroca a la casa gran de la plaça Major. Primer Fontdevila i Tomàs i, després, l'actual cap de comunicació, Joan Piqué, el membre més formal, eficient i polític que ha tingut mai el **Pou**. Esperem que torni algun dia per apujar el nivell quan hi hagi amenaces serioses de tancar la paradeta.

Si hi pensem un moment, trenta anys donen per a molt. Per trencar molts ous, escanyar unes quantes gallines i, finalment, acabar fent truites de tres rovells. Fa cinc anys, l'excalde Jordi Valls, en l'acte institucional de celebració del vint-i-cinquè aniversari a l'Ajuntament ja ens va dir que anàvem de mal borràs: muntàvem actes on assistíem amb americana i acceptàvem plaques commemoratives del batlle convergent. Però, és clar, els temps canvien i els mitjans de comunicació, també. Som una "rara avis". A sobre de patir per empescar-nos una revista cada mes, ho fem sense cobrar i convençuts que encara val la pena forjar un espai per dir quatre veritats i fotre'ns del mort i del que el vetlla. Això sí, amenacem de patir una crisi per artrosi, sucre o colesterol en qualsevol moment i en agradaria poder muntar una granja de gallines ponedores joves a les quals armarem amb les nostres millors armes de destrucció massiva.